

Παραθυρόφυλλον συγκείμενον ἐκ ξυλίνου πλαισίου πα-
ραλληλογράμμου καὶ μικρῶν τεμαχίων σανίδος ὀριζον-
τίως πρὸς τὸ πλάσιον καὶ παραλλήλως μεταξύ των τεθει-
μένων καὶ κεκλιμένων ὑπὸ τινὰ γωνίαν, τῶν ὁποίων τὰ ἄκρα
ἐφαρμόζονται στερεῶς εἰς ἐντομάς τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφα-
νείας τῶν δύο ἐκατέρωθεν πλευρῶν τοῦ πλαισίου· ἐνίοτε
τὰ λεπτὰ μικρὰ τεμάχια δύνανται νὰ κινῶνται ἐλευθέρως
μετὰ τὴν βοήθειαν ξυλίνου κατακορύφου κανόνος, περὶ τὸν
ὁποῖον εἶναι συνηρμοσμένα κοιν.: Ἀνοίγω - κλείνω τίς
γρίλιες. Κοιτάζει κρυφὰ ἀπὸ γρίλιες κοιν. Κλείσει τίς γρί-
λιες, γιατί φουσαίει ἀέρας Κέρκ. Τὸ βουρίνι μᾶς ἔσπασε
τὴ γρίλια καὶ τσῆ βάλουμε διπλῇ λαπάτσα νὰ ποροπιαστῇ
(λαπάτσα = τεμάχιον ξύλου πρὸς ἐνίσχυσιν) Ἰθάκ. || Ἄσμ.

Τὰ μάθια σου νὰ γαλανὰ τσαὶ τὰ μαλλιά σου γρίλιες
ἂν εἶχα τσαὶ λιάτσι νοῦ, ἐσὺ μοῦ τότε πῆρες

Θήρ. (Οἶα) || Ποίημ.

Ξέρει τὴν ὥρα ποὺ περνᾷ, τὴν ὥρα ποὺ διαβαίνει
καὶ τρέχει 'ς τὸ παράθυρο καὶ μόνη τὸν προσμένει,
μὰ σὰν τὸν βλέπει μακριά, 'ς τὴ γρίλια τῆς τρανεύεται
κ' ἔτσι κ' ἐκεῖνος θλίβεται κ' ἐκεῖνη τυραννιέται

Ι. Πολέμ., Χειμῶνανθ.², 150, Συνών. παντίζομαι. β) Λε-
πτὸν κιγκλίδωμα, κάγκελο Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τὸ ταμεῖον
χωρίζεται ἀπὸ τὰ ἄλλα γραφεῖα μετὰ γρίλιες Λεξ. Δημητρ.
γ) Ἐσχάρα Λεξ. Δημητρ.

γρίλωμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γριλῶνω.

Ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γριλῶνω.

γριλώνω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γρίλια.

1) Τοποθετῶ γρίλια. 2) Κατασκευάζω παράθυρον μετὰ
γρίλιες.

γριοαῖγα ἡ, ἀμάρτ. γρόγα Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὗς. γριά, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὁ τύπ. γραί, καὶ
αἶγα. Τὸ οἰεῖς τὸν τύπ. γρόγα ἀναλογικῶς πρὸς σύνθετα
οἶον γεροντόγα, στειρόγα, φουρξαρόγα,
ψιμόγα, ὡς καὶ τὸ παρὰ Φωσκ., Φουρτου., στ. 266
(ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ., σ. 173) γρογαῖδαρος «μὰ ἂν παί-
ζης μετὰ γρογαῖδαρους δέχου καὶ τσὶ τσινιές τως».

Ἡ ἡλικιωμένη αἰξ.

γριόβοιδο τό, ἀμάρτ. γρόβουιδο Κρήτ. (Ρέθυμν.)

Ἐκ τῶν οὗς. γριά, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὁ τύπ. γραί, καὶ
βόιδι. Διὰ τὸ ο τοῦ γριόβουιδο βλ. λ. γριοαῖγα.
Τὸ μεγάλῃς ἡλικίας βόιδι.

γριόλα ἡ, Πάρ. γραῖλα Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γριά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -όλα. Πβ.
τὸ Ἑλληνιστ. γραιολέα, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Ἡσυχ. «γραιο-
λέας» πονηράς, ἢ ὀλεθρίας γραίας».

Ἡ δὺστροπος καὶ κακὴ γραῖα ἐνθ' ἂν. : Αὐτὴ σου εἶναι
μὴ γριόλα, ὅπου δὲν ἔχει ταῖρι Πάρ. || Ἄσμ.

Μὴ γριόλα μ' εἶνα δόδι καὶ μετὰ γλῶσσα σὰ βαπούτσι
αὐτόθι.

γριοπροβάτα ἡ, ἀμάρτ. γροπροβάτα Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὗς. γριά, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ὁ τύπ. γραί, καὶ
προβάτα. Διὰ τὴν σύνθεσιν εἰς τὸν τύπ. γροπροβά-
τα βλ. λ. γριοαῖγα.

Ἡ μεγάλῃς ἡλικίας προβάτα: Παροιμ.

Ξεπλανᾶται ἡ γροπροβάτα | καὶ χορεύγει μετὰ ἀρνάκια
(ἐπὶ ἡλικιωμένων ἀσχολουμένων μετὰ πράξεις μὴ ἀρμοζούσας
εἰς τὴν ἡλικίαν των). Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ.

γριός ὁ, Κεφαλλ. (Λειζούρ.) Μακεδ. (Χαλάστρ.) — Μ.
Κρίσπη, Χόρτα, 97 γραιὸς Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Οἶν.
Ἄφ. Σούρμ.) γρός Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γριά. Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 119 καὶ
2, 112 Μ. Φιλήντ., Γλωσσόγν. 3, 17.

Γέρων ἐνθ' ἂν. : Ἐγὼ γραιὸς ἄνθρωπος ποῦ νὰ δουλεύω;
Πόντ. (Οἶν.) Ἔσανε δύο τομάτ' ἀθροῦπ', ὁ ἕνας γραιός, ἡ
γρι - ἄλλη γριᾶ γυναῖκα 'τ' (ἐκ παραμυθ.) Πόντ. (Σούρμ.) ||
Ἄσμ.

Θὰ κάφου νιούς, θὰ κάφου γρούς, θὰ κάφου παλληκάρια,
θὰ κάφου τοὺν προντόπαππα μαζί μὲ τοῦ Βαγέλιον

Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ.)

Ἄνδρ' ἐκὼς πῶς παντρεύει
κὶ παῖρ' νιὸ κὶ παῖρ' γριὸ
κὶ παῖρ' ἕναν παλλήκαρον

Μακεδ. (Χαλάστρ.)

γριόττος ὁ, ἀμάρτ. γριότ-τός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γριά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -όττος,
ἡ ὅπ. ἐκ τῆς Ἰταλ. -otto

Εἰρωνικῶς ἡ γραῖα : Ἐν ἔδει φόρον ὁ γριότ-τός.

γριούδα ἡ Μακεδ. — Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4, 133 γρι-
γιούδα Μ. Ἀσία (Κυδων.) Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γριά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦδα.

Ἡ μικρόσωμος γραῖα ἐνθ' ἂν. : Γριγιούδα κατὸ χρόνῳ
Λέσβ. (Πάμφιλ.) || Παροιμ. Ἔμαθε ἡ γριούδα 'ς τὰ σ' κέ-
λια τῶ' ὀλημέρα τὰ γύρευε (τὰ σ' κέλια = τὰ συκέλια, τὰ
σῦκα ἐπὶ τῶν ἀδιακρίτων, τῶν ἀπαιτούντων τι, ὅπερ συνή-
θισαν νὰ λαμβάνουν) Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἂν. Ἡ παροιμ. εἰς
παραλλαγ. πολλαχ.

γριουδάκι τό, ἀμάρτ. γριουδάτσι Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γριούδα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.
Γριούδα, τὸ ὅπ. βλ.

γριουδέλι τό, ἀμάρτ. γριουδέλ' Μ. Ἀσία (Κυδων.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γριούδα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -έλι.
Γριούδα, τὸ ὅπ. βλ. Συνών. γριούδα, γριου-
δάκι, γριούλα 1.

γριούλα ἡ, κοιν. γριούλ-λα Κάλυμν. Νίσυρ. γραι-
ούλ-λ^α Νίσυρ. γριγιούλα Ἡπ. (Πράμκντ.) Λέσβ. Μ.
Ἀσία (Κυδων.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Λεβάδ. Παρνασσ.
Φθιώτ. Φωκ.) ρκούλ-λα Κύπρ. ργουλ-λα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γριά καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦλα.

1) Ἡ μικρόσωμος γραῖα καὶ θωπευτικῶς ἡ καλὴ, ἡ ἡσυ-
χος γραῖα κοιν.: Βόηθα τὴ γριούλα νὰ περάσῃ 'ς τὸ πε-
ζοδρομῶ κοιν. Πᾶρ' κὶ τὴ γριγιούλα πάν', γιέ μ' Στερελλ.
(Παρνασσ.) Ἡ γριγιούλα πέθανε ἡ καφαρὴ Ἡπ. (Πρά-
μκντ.) Τί θέλεις, θκειούλ-λα ρκούλ-λα, καὶ καταρωτᾷς;
Κύπρ. Ἐτδ' ἐράσαν δὴ γριούλ-λαν τ'ξαί ἤφνε Κάλυμν.
Πρέπει νὰ παί' νὰ χαιρετήσωμεν δὴ γραιούλ-λ^α αν Νίσυρ.
Ἡ γριγιούλα γίν' κὶ κούρβ' λον Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)
Εἶναι μὴ γριούλα κοτσονάτη Πελοπν. (Ξεχώρ.) || Παροιμ.

Ὅτας τ'ν ἔπαθ' ἡ γριούλα, | ἔκλειε τσὶ τὴν πορτούλα
(ἐπὶ τῶν παρακαίρως μετὰ τὸ πάθημά των προφυλαττο-
μένων) Λέσβ. || Ἄσμ.

